

MAGGIE
STIEFVATER

REGELE CORB

Traducere din limba engleză de
DAN DOBOȘ

NEMIRA

PROLOG

Richard Gansey al III-lea nu-și mai amintea de câte ori i se spusese că este sortit grandorii. Fusesse crescut pentru ea. Firea aristocratică și hotărârea străbăteau ambele ramuri ale arborelui său genealogic. Tatăl mamei lui fusese diplomat și arhitect al averilor; tatăl tatălui său fusese și el arhitect, un diplomat al stilului; mama mamei lui educase prințese din Europa; mama tatălui său construisese un colegiu pentru fete, care să-i ducă mai departe principiile de viață. În familia Gansey existau doar regi și curteni, iar atunci când se nimeau într-un loc unde nu se afla niciun castel în care să fie invitați, construiau ei înșiși unul.

Era rege.

La un moment dat, cel mai tânăr Gansey fusese înțepat de moarte de un roi de viespi. Întreaga sa viață se clădise pe avantaje, iar moartea se dovedise a nu fi foarte diferită. O voce îi șoptise în ureche: *O să trăiești datorită lui Glendower. Cineva de pe meridianul energetic va muri, deși n-ar trebui, iar tu vei trăi, deși n-ar trebui.*

Murise, dar nu rămăsese mort. Era rege.

Mama lui, regină la rândul ei, se aruncase în lupta pentru Congres în statul Virginia, iar faptul că urcase elegant până în vârful sondajelor de opinie nu surprinsese pe nimeni. Înainte și în sus. *Excelsior!* Existase vreodată vreun dubiu? De fapt, da, întotdeauna, fiindcă familia Gansey nu cerea favori. De cele mai multe ori, nici nu-și rostea dorințele. Făceau bine celorlalți, sperând în tăcere că vor fi tratați la fel. Îndoiala – de fapt, asta era preocuparea principală a familiei Gansey. Se aruncau curajos în beznă, înfruntându-și soarta nesigură, până când simțeau în palma tremurândă mânerul unei săbii.

Existase o excepție, cu doar câteva luni înainte, când un Gansey se lăsase îmbrățișat de nesiguranța întunecată a viitorului, căutând cu înfrigurare mânerul unei săbii, dar găsisese în schimb o oglindă.

Dreptate. Într-un fel, părase just.

Era 25 aprilie, ajunul zilei Sfântului Marcu. Cu câțiva ani mai înainte, Gansey citise *Marele mister: meridianele energetice ale lumii* de Roger Malory. În carte, autorul explica pe larg că o veghe pe un asemenea meridian, făcută în ajunul zilei Sfântului Marcu, putea să ducă la observarea spiritelor celor care aveau să moară în anul următor. Până atunci, Gansey văzuse tot felul de minuni care se întâmplau în apropierea sau chiar pe meridianele energetice – o fată care putea citi o carte deși era învăluită în beznă, o femeie în vârstă care ridicase o ladă cu fructe folosindu-și doar puterea minții, tripleți bruneți născuți pe meridian care plângeau cu lacrimi de sânge și prin vene le curgea apă sărată –, dar niciuna dintre ele nu-l implicase pe el însuși. Nu-i ceruse prezența. Nu i se explicase.

Nu știa de ce fusese salvat. Dar avea nevoie să afle.

Veghease toată noaptea pe meridianul energetic transformat în propriul labirint, tremurând de unul singur în parcare ce ținuse locul unei biserici. Nu văzuse și nu auzise nimic. În dimineața următoare, se ghemuise lângă Camaro, obosit până la leșin, și ascultase înregistrarea de peste noapte.

Își auzise propria voce șoptind:

– Gansey!

După care urmasse o pauză. *Asta e tot.*

Se întâmpla, în sfârșit. Încetase să mai fie un simplu observator în lumea aceea magică; devenise participant.

Încă de atunci, o părticică din Gansey bănuise ce înseamnă cu adevărat faptul că-și auzise numele. Se lămurise probabil înainte ca prietenii săi să vină să-l ajute cu mașina, o oră după aceea. Se convinsese, probabil, când femeile clarvăzătoare de la Fox Way 300 îi ghiciseră în cărțile de tarot. Dar și atunci când îi povestise totul lui Roger Malory.

Gansey știa ale cui erau vocile care șopteau pe meridianul energetic în ajunul zilei Sfântului Marcu. Își petrecuse însă câțiva ani buni înfrânându-și fricile și nu era pregătit încă să le elibereze din închisoarea lor.

Asta până când dispăruse una dintre clarvăzătoarele de la Fox Way 300, moment care dăduse morții o concretețe năucitoare, făcându-l pe Gansey să nu mai poată ocoli adevărul.

Copiii Clubului de Vânătoare Aglionby urlau în depărtare: *Înainte, înainte, înainte!*

Era rege.

Dar era și anul în care avea să moară.

1

În funcție de momentul din care începi povestea, ea poate fi despre femeile de la Fox Way 300. Poveștile se răspândesc în toate direcțiile. A fost odată ca niciodată o fată care era foarte pricepută la jocul cu timpul. Apoi faci un salt înapoi: a fost odată ca niciodată fiica unei fete care era foarte pricepută să se joace cu timpul. Acum ne întoarcem: a fost odată ca niciodată fiica unui rege care era foarte pricepută să se joace cu timpul.

Cât vezi cu ochii, numai începuturi și sfârșituri.

Cu excepția notabilă a lui Blue Sargent, toate femeile de la Fox Way 300 aveau puteri mediumnice. Asta ar putea sugera că ocupantele casei împărtășeau multe, deși, practic, aveau în comun tot atâtea lucruri precum un grup de muzicieni, de doctori sau de autopsieri. *Puterile mediumnice* nu erau un fel de a fi, ci mai degrabă un set de talente. Dar și un sistem de credințe. Acceptarea fără rezerve a faptului că timpul, la fel ca o poveste, nu e o linie, ci un ocean. Dacă nu reușeai să găsești momentul exact pe care îl căutai, se putea să fie din cauza faptului că nu înotaseși îndeajuns de departe. Sau poate că nu erai încă un înotător destul de bun. Vrând-nevrând,

femeile acceptau câteodată că era posibil ca și unele momente să fie ascunse atât de departe în timp, încât e mai înțelept să fie lăsate creaturilor ce bântuie adâncurile. Precum peștii aceia cu mulți dinți și o lanternă care le atârna în fața ochilor. Sau precum Persephone Poldma. Dar ea murise, așa că nu era un exemplu prea bun.

Femeile rămase în viață la Fox Way 300 hotărâseră într-o luni dimineață să accepte într-un final soarta implacabilă a lui Richard Gansey, dezintegrarea vieților lor așa cum fuseseră ele până atunci, dar și legăturile, în măsura în care ele existau, dintre aceste două lucruri. De asemenea, Jimi făcuse o curățare a chakrelor, în schimbul unei sticle de whisky bun și tare, pe care o împărțise cu celelalte.

Calla ieșise înfruntând soarele cu dinți al zilei de octombrie ca să întoarcă plăcuța ce atârna sub cutia poștală, astfel încât toată lumea să poată citi ÎNCHIS, REVENIM CURÂND. Înăuntru, Jimi, care credea cu putere în magia ierburilor, scosese câțiva săculeți micuți în care îndesase pelin (cunoscut că amplifică proiecția sufletului în alte planuri ale existenței) și lemn de măceș, care trebuia ars pe cărbuni (pentru memorie și clarviziune, două aspecte opuse ale aceluiași fenomen). Orla agitase un mănunchi fumegând de frunze de salvie deasupra cărților de tarot. Maura umpluse cu apă un bol de sticlă neagră, pentru scrutare. Gwenllian cântase o melodie veselă și afurisită în timp ce aprinsese niște lumânări pe care le pusese în cerc și coborâse apoi jaluzelele. Calla se întorsese în cameră ținând la piept, cu un singur braț, trei statuete.

– Miroase în camera asta de parcă am fi într-un nenorocit de restaurant italian, îi spuse ea lui Jimi, care nu se opri din

murmurat, în timp ce agita frunzele fumegânde, ceea ce făcea să-i tremure fundul mare.

Calla așază statueta amenințătoare și feroce a lui Oya în spatele propriului scaun și pe cea care o înfățișa pe Oshun dansând lângă cel al Maurei. Rămase cu cea de-a treia în mână: era Yemaya, o zeiță yorubană¹ a apelor, care stătuse întotdeauna lângă Persephone, atunci când cobora de pe șifonierul din camera ocupată de Calla.

– Maura, nu știu unde s-o pun pe Yemaya.

Femeia întinse un deget către Gwenllian, care-i întoarse gestul.

– Ai spus că nu vrei să faci asta în prezența lui Adam, așa că trebuie să stea lângă ea.

– Ba n-am zis asta! protestă Calla. Am spus doar că el e prea implicat în toate astea.

Adevărul era că, de fapt, cu toții erau prea implicați. Situația persista de luni bune. Erau atât de apropiate de situație, încât era destul de greu să spui dacă nu cumva ele însele erau situația.

Orla încetă pentru un moment să-și mai clefăie guma de mestecat și întrebă:

– Suntem gata?

– MmmhmmmmhmmmmnueBluemmmhmmmmhmmmm, se auzi glasul lui Jimi.

Absența lui Blue era într-adevăr notabilă. Fiind un amplificator eficient al puterilor mediumnice, prezența ei ar fi fost folositoare într-un asemenea caz, dar femeile se pusese de acord în șoaptă cu o seară înainte că ar fi fost o cruzime

¹ Yoruba, grup etnic african, care locuiește în vestul Africii, în principal în Nigeria și Benin (n. tr.).

să discute despre soarta lui Gansey de față cu ea, mai ales că nu era strict necesar. Puteau să se descurce și cu Gwenllian, deși aceasta nu era nici pe jumătate la fel de puternică, fiind în schimb de două ori mai dificilă.

– O să-i spunem rezultatul mai târziu, hotărâse Maura. Cred că e mai bine să-l scot pe Artemus din cămară.

Artemus: fostul iubit al Maurei, tatăl biologic al lui Blue, sfetnicul lui Glendower, locuitor în camera de la Fox Way 300. Fusese salvat dintr-o peșteră magică cu mai bine de o săptămână în urmă, dar în timpul acesta nu reușise să aibă absolut nicio contribuție care să le sporească resursele emoționale sau intelectuale. Calla credea că n-are șira spinării (nu greșea). Maura spunea că e neînțeles (nu greșea). Jimi afirmase că avea cel mai lung nas pe care îl văzuse vreodată la un bărbat (nu greșea). Orla nu era convinsă că ușa blocată a unei cămări era o protecție suficientă împotriva cuiva cu puteri mediumnice care te ura (nu greșea). Gwenllian era, de fapt, cea care-l ura (nici ea nu greșea).

Maura avu nevoie de ceva efort pentru a-l convinge să iasă din cămară, dar, chiar și după ce li se alătură la masă, Artemus nu păru să-și găsească locul. Pe de o parte, asta se datora faptului că era bărbat, pe de altă parte, faptului că era mult mai înalt decât ele. Dar cel mai mult părea să se datoreze ochilor lui negri, îngrijați în permanență, care arătau că văzuse lumea, iar aceasta se dovedise prea mare pentru el. Frica aceea onestă era opusul diferitelor grade de încredere în sine etalate de femeile din cameră.

Maura și Calla îl cunoscuseră dinainte să se nască Blue și considerau amândouă că Artemus era acum chiar *mai puțin* decât fusese odinioară. Mai bine zis, doar Maura credea că e *mai puțin*. Calla se limita la *puțin*, de vreme ce nu avusese

niciodată o părere prea bună despre el. Pe de altă parte, era adevărat că tipii deșirați care apăreau din crânguri mistice nu fuseseră niciodată genul ei. Jimi umplu paharele cu whisky. Orla închise ușile camerei. Femeile se așezară.

– Ce adunare! zise Calla, dând semnalul de început.

– Nu poate fi salvat, nu-i așa? întrebă Jimi.

Se referea la Gansey. Avea ochii încețoșați de lacrimi. Asta nu se datora faptului că ținea în mod special la băiat, ci caracterului ei foarte sentimental și tulburării pe care o simțea gândindu-se la orice tânăr a cărui viață urma să se curme brusc.

– Mm, zise Maura.

Femeile luă rădăcină în înghițitură. Nu și Artemus. El aruncă o privire speriată la Gwenllian. Femeia, care purta un coc impunător, împopoțonat cu creioane și flori, îl fixă la rândul ei. Fulgerele din ochii ei ar fi putut să aprindă alcoolul, dacă acesta i-ar mai fi rămas în pahar.

– Trebuie deci să-i punem frână? întrebă Maura.

Orla, cea mai tânără și mai zgomotoasă persoană din cameră, izbucni într-un râs cristalin, tineresc.

– Și cum i-ai putea pune frână tocmai lui?

– Nu m-am referit la Gansey, pufni Maura enervată. Nu am pretenția că-mi pot imagina vreo metodă pentru a-l împiedica pe băiatul ăla să-și caute mormântul prin toată Virginia. Dar ceilalți...

Calla își așază cu zgomot paharul pe masă.

– O, eu i-aș putea pune frână! Dar nu asta e ideea. Toate sunt deja la locul lor.

(Toate erau la locul lor: asasinul plătit cu care se culca acum Maura; fostul lui șef obsedat peste măsură, retras acum în Boston; entitatea înfricoșătoare îngropată sub stâncile de pe meridianul energetic; creaturile neobișnuite care se târau

dincolo de gura peșterii aflate în spatele unei ferme abandonate; puterea din ce în ce mai mare a meridianului energetic; pădurea magică și conștientă de acolo; târgul pe care unul dintre băieți îl făcuse cu Cableswater; capacitatea altuia de a aduce lucruri din vis; un tânăr mort care refuza odihna veșnică; o fată care amplifică supranatural nouăzeci la sută din toate cele de mai sus.)

Femeile mai sorbiră o dată din pahare.

– Ar trebui să se mai ducă la pădurea aia nebună? întrebă Orla.

Ei nu-i plăcea Cableswater. Mersese cu grupul o singură dată și se apropiase îndeajuns de mult încât să... simtă pădurea. Soiul ei de clarviziune se manifesta cel mai bine la telefon sau prin e-mail; simpla vedere a chipurilor nu făcea decât să încețoșeze adevărul. Cableswater nu avea chip, iar meridianul energetic putea fi considerat cea mai bună linie telefonică din lume. Tocmai de aceea fusese capabilă să simtă pădurea cum îi cere lucruri. Nu-și dădea seama exact ce anume. Și nici nu credea că erau neapărat rele. Se simțea însă strivită de greutatea enormă a acestor cereri, de povara dorințelor. Simțea că i-ar fi schimbat viața. Iar ea era mulțumită de felul în care trăia – foarte mulțumesc! –, așa încât își trăsese căciula pe urechi și se îndepărtase în grabă.

– Pădurea e bună, zise Artemus, atrăgând privirile tuturor femeilor.

– Ce înțelege prin *bună*? întrebă Maura.

– Cableswater îi iubește, urmă Artemus, adunându-și mâinile enorme în poală și îndreptând spre femei nasul său gigantic.

Din când în când, ochii îi fugeau spre Gwennlian, de parcă s-ar fi temut de un atac. Aceasta stinse, plină de înțeles, una dintre lumânări cu paharul ei gol; camera se întunecă ușor.

– N-ai vrea să dai mai multe detalii? întrebă Calla, în zadar, fiindcă Artemus rămase tăcut.

– O să avem asta în vedere, interveni Maura, după care femeile mai băură câte un pahar.

– O să moară și cineva din această cameră? întrebă Jimi. La veghea de la biserică a mai fost observat și altcineva pe care îl cunoaștem?

– Nouă nu ni se aplică, zise Maura.

În timpul veghii din ajunul zilei Sfântului Marcu puteau fi văzute doar spiritele celor născuți în oraș sau pe meridianul energetic (sau, ca în cazul lui Gansey, *renăscuți*), iar toți cei care se aflau la masă veniseră din alte părți.

– I se aplică însă lui Blue, sublinie Orla.

Maura începu să își amestece cărțile de tarot cu gesturi nervoase.

– Asta nu e o garanție a siguranței. Există sorți mai cumplite decât moartea.

– Să citim, atunci, zise Jimi.

Toate femeile își duseră pachetul de cărți la inimă, după care le amestecară și, în final, aleseră o singură carte, la întâmplare. Le așezară cu fața în sus pe masă.

Tarotul este un lucru foarte personal și de aceea ilustrațiile fiecărui pachet reflectau sufletul femeii care îl deținea. Al Maurei era împodobit cu linii întunecate și culori simple, părând deopotrivă superficial și copilăresc. Al Callei era opulent și suprasaturat, imaginile fiind sufocate de detalii. Fiecare carte din pachetul Orlei înfățișa un cuplu care se săruta sau făcea dragoste, indiferent dacă înțelesul acesteia

avea sau nu o legătură cu vreun fel de erotism. Gwenllian își alcătuisese propriul set mângălind simboluri întunecate pe un pachet de cărți obișnuite. Jimi păstra cu sfintenție setul cu pisici sacre și femei sfinte pe care îl găsisese într-un magazin de vechituri în 1992.

Femeile întorseseră cinci versiuni diferite ale Turnului. Cea a Calleei descria probabil cel mai bine înțelesul: un castel pe care scria *stabilitate* era pe cale să fie lovit de fulger, incendiat și atacat de ceea ce părea a fi un ghem de șerpi. La o fereastră, o femeie părea să fie supusă efectului devastator al fulgerului. Din vârful turnului, un bărbat fusese aruncat de suflul exploziei sau poate că sărise de bunăvoie. În orice caz, era în flăcări, iar un șarpe se aruncase pe urmele lui.

– Deci o să murim cu toții dacă nu facem ceva, concluzionează Calla.

– *Owynus dei gratia Princeps Waliae*, ha la la, *Princeps Waliae*, ha la la, cântă Gwenllian.

Artemus scoase un icnet și dădu să se ridice. Maura își așează liniștitor mâna pe cea a bărbatului.

– Cu toții vom muri, zise ea. La un moment dat. Hai să nu ne panicăm!

– Numai unul dintre noi e panicat, rosti încet Calla, privind la Artemus.

Jimi făcu din nou sticla de whisky să călătorească în jurul mesei.

– Dragile mele, a venit vremea să găsim niște soluții. Cum le căutăm?

Toate femeile se uitară la bolul întunecat pentru scrutare. Obiectul nu avea nimic remarcabil în sine: era, de fapt, un castron de unsprezece dolari cumpărat din unul dintre magazinele acelea pline cu mâncare pentru pisici, pământ de

flori și electronice la reducere. Sucul de merișoare și struguri care îl umplea nu avea nici el vreo putere mistică. Cu toate acestea, exista ceva neliniștitor la el, izvorât din felul în care fluidul părea cumva să se agite. Nu reflecta decât tavanul întunecat, dar se părea că bolul voia să arate mai mult. El trecea în revistă posibilitățile. Și nu toate dintre ele erau bune (una dintre ele era aceea ca, folosind reflexia lichidului, să-ți separi sufletul de trup și să mori). Deși Maura fusese cea care îl adusese pe masă, ea îl împinse mai încolo.

– Hai să face o citire pentru întreaga viață! propuse Orla, după care făcu imediat un balon din guma ei de mestecat.

– Ăăă, nu! zise Calla.

– Pentru toți cei prezenți? întrebă Maura, ca și cum n-ar fi existat niciun protest înaintea ei.

– Asupra vieții noastre... ca grup?

Orla flutură din braț indicând toate pachetele de cărți; brațările ei enorme din lemn se ciocniră una de cealaltă, clicăind satisfăcute.

– Mie-mi place, o aprobă Maura.

Calla și Jimi oftară.

În mod obișnuit, la citire se folosea doar o parte din pachetul de șaptezeci și opt de cărți. Trei sau zece. Poate încă una sau două, dacă era nevoie de clarificări. Poziția fiecărei cărți punea o întrebare: care e starea subconștientului tău? De ce anume îți este frică? Ce ai nevoie? Fiecare carte așezată în poziția corespunzătoare oferea un răspuns.

Șaptezeci și opt de cărți erau însă o mulțime de întrebări și de răspunsuri.

Mai ales dacă le înmulțeai cu cinci.